

# Sünnette nur, bid'atte nar!

**Recep Bey: "11. Lem'a'da İmam-ı Rabbani'nin sünnet görüşünü açıklar mısınız?"**

## İMAM-I RABBANİ HAK SÖYLÜYOR

Bediüzzaman "Mirkat-üs Sünneti ve Tiryaku Marazı'l-Bid'a" ismini verdiği On Birinci Lem'ada İmam-ı Rabbânî'nin sünnetin önemi ile ilgili, kendisinin de tasdik ettiği bir sözünü naklediyor.

İmam o sözünde şöyle diyor:

"Ben seyr-i ruhanîde kat'-ı meratib ederken, tabakat-ı evliya içinde en parlak, en haşmetli, en letafetli, en emniyetli; Sünnet-i Seniyeye ittibâî, esas-ı tarikat ittihaz edenleri gördüm. Hatta o tabakanın âmi evliyaları, sair tabakatın has velilerinden daha muhteşem görünüyordu."

Bu sözü naklettikten sonra Bediüzzaman diyor ki:

"Evet, Müceddid-i Elf-i Sâni İmam-ı Rabbânî (r.a.) hak söylüyor. Sünnet-i Seniyeyi esas tutan, Habibullah'ın zılli altında makam-ı mahbubiyete mazhardır."1

Esasen bu nakil İmam-ı Rabbani'nin aklının görüşü değil; kalbinin keşfidir ve müşahedesidir.

Böyle muhakkik-i evliyada kalbin keşfi, aklın görüşünden daha keskindir ve daha gerçekçidir.

## SÜNNETTE HUZUR, BİD'ATTE PROBLEM

İmam-ı Rabbânî bize sünnet ile bid'at arasındaki büyük farkı hatırlatıyor.

Sünnette vahyin nuru ve feyzi vardır, mührü ve imzası vardır, emri ve cilâsı vardır, ışığı ve boyası vardır.

Sünnet, vahyin iltifat-ı şahanesidir.

Bid'atte ise vahiyden hiçbir iz ve eser yoktur.

Bid'at karanlıktır.

Bid'at nursuzdur.

Bid'atte vahyin boyası yoktur.

Bid'at-ı hasene dedikleri bid'atın masum cinsinde de nur ve feyiz yoktur.

Bid'at-ı hasene, ötekine göre vahye sadece bir gömlek daha yakındır.

Yoksa vahy-i mahz değildir. Yani vahyin kendisi değildir.

Bunu ondan istememelidir. Çünkü bid'at-ı hasenenin dükkânında vahiy yoktur.

Öyleyse doğrudan veya dolayısıyla, sünnette nur, bid'atte nar vardır.

Sünnette huzur, bid'atte sıkıntı vardır.

### **TARİKAT ADABI VAHYE AYKIRI OLMASA DA...**

Keza İmam-ı Rabbanî'nin ifade ettiği gibi, bazı tarikatlarda bazı adap, erkân, usul ve kurallar vardır. Bunların bir kısmı sünnetten alınmış değildir. Bunlar müridin nefis terbiyesi için veya mertebe kat etmesi için tarikat erbabı tarafından ortaya konmuş kurallardır.

Meselâ şeyhin eteğini öpmek, zikir esnasında semaa kalkmak, def çalmak, bir eli yukarıya bir el aşağıya açık tutup ayakta dönmek, nefis terbiyesi için bir çile dönemi ihdas etmek, gururunu kırmak için usul olarak müridi çeşitli emirlerle imtihan etmek gibi nice tarikat adabı ve erkânı vardır ki, bunlar elbette vahye aykırı kurallar değildir.

Fakat vahyin düpedüz kendisi de değildir.

Elbette bu yol ile, vahyin de bize hedef olarak koyduğu kemâlâta ulaşmak mümkün olmuştur. Yani aslında bu yol işe de yaramıştır.

Çünkü temelde nefsin disipline edilmesi gibi bir hayır vardır.

Fakat böyle vahye dolayısıyla dayanan bir adap en parlak bir yol da olsa, sünnet-i seniyye ile mana âleminde yarışmıyor. Onun en büyük velisi, bunun en küçük müridi ile boy ölçüşemiyor.

Çünkü bunda doğrudan vahiy sırrı vardır.

Ötekisinde ise vahiy sırrı bire bir değil; dolayısıyla söz konusudur.

İmam-ı Rabbani'nin dediği bu olsa gerektir.

**Dipnot:**

1- Lem'alar, s. 55